

VICTOR FRUNZĂ

**VOTAȚI
,
NECHEZOLUL!**

CUVÂNT ROSTIT LA SIMPOZIONUL
ALIANȚEI CIVICE, CONSACRAT
CONDAMNĂRII CRIMELOR COMUNISMULUI

EVF
2007

Victor Frunză, VOTAȚI NECHEZOLUL!
Cuvânt rostit la Simpozionul Alianței Civice,
consacrat condamnării crimelor comunismului
de către președintele Traian Băsescu,
în Parlamentul României, la 18 decembrie 2006.

Simpozionul Alianței Civice
a avut loc la Muzeul Țăranului Român,
în luna martie 2007.

ISBN 978-973-9120-52-4

VOTAȚI NECHEZOLUL!

Cât a trecut de la condamnarea comunismului ca sistem social și a crimelor sale? Nu doar trei luni cât se crede, ci aproape șaiszeci de ani de când s-au pronunțat cei dintâi români, în munți, cu arma în mână, fără nici un interes personal și cei mai mulți, cu prețul vieții. În funcție de cine a făcut-o, cu scrisul sau cu fapta, au trecut de asemenea patruzeci, treizeci, douăzeci sau șaptesprezece ani. Ce-i drept nu s-a făcut științific! O lipsă mare!

Îmi permit să afirm, cu dovada în fața a mii de martori care au auzit și au citit, că noi am condamnat aceste crime încă din 1984, anul primei ediții a cărții *Istoria comunismului în România (Istoria stalinismului)*. Faptul acesta, deși probabil nu place unora, ne dă dreptul moral de a ne exprima un punct de vedere, privitor la felul în care au fost analizate deceniile experimentului comunist din țara noastră și enunțate crimele pe care le-a generat, în viziunea comisiei de așa numiți experți, numită de domnul președinte Traian Băsescu.

În afara inițiativei în sine și a concluziei finale, la care am subscris de la început, cu regret trebuie să spun că felul cum s-a efectuat analiza, ilustrează dacă nu chiar o ipocrizie directă, în orice caz o dublă morală, pornind chiar de la componența comisiei prezidențiale, puse să lămurească poporul

cum stau lucrurile cu suferințele sale. Nu știm ce a fost mai întâi: șmecheria sau ipocrizia? În momentul în care tovarășul Silviu Brucan, în anii optzeci, a dorit să-și schimbe reorientarea, aceasta nu s-a petrecut prin convertirea sa la antitotalitarism, ci în sensul reorientării comunismului autohton spre alt punct cardinal, adică spre Statele Unite, unde înainte sau după elaborarea "Scrisorii celor șase", a făcut un turneu, despre care sporadic s-a menționat cu diverse ocazii.

Or, presupunând că el este și autorul moral al intrării PCR-ului în ilegalitate sau în orice caz, unul din organizatori, l-a înarmat cu acest prețios și cardinal punct, transmis tuturor celor care aveau să traducă în fapte noul NEP românesc. (NEP – Novaia Ekonomiceskaia Politika). Împlinind poruncile sacre ale noii orientări, sare în ochi coincidența între viziunea tovarășului Silviu Brucan și aceea a domnului Traian Băsescu, în momentul în care a numit în fruntea comisiei prezidențiale pe fiul unui cândva kominternist, dar predicând, acum anticomunismul pe piața americană.

Am scris în cartea mea, încă din 1974 (mențiunea figurează la pagina 293 a ediției a treia) că în interesul puterii sale, comunismul românesc poate să îmbrace orice haină, să-și ia drept travesti

orice chip, chiar și acela al adversarilor săi. Că aserțiunea este valabilă, am curajul să afirm că el, comunismul, nu numai că este în stare în principiu să condamne și crimele comunismului, dar este și cel dintâi care a făcut-o. Teza poate fi verificată și rog să fiu criticat dacă nu am dreptate: oare Hrusciiov nu a condamnat el însuși crimele al căror autor fusese Stalin, după care milioane de asasinați în procese sumare și de deportați în lagărele cele mai îngrozitoare au fost reabilitați? Cu toate că și el participase la unele din ele! Și a făcut-o în interesul puterii sale. Oare Gheorghiu-Dej n-a condamnat și el opresiunea rusească, implicit și crimele care au însoțit-o? N-a golit el închisorile și lagărele, ca urmare a unei amnistii generale? Deși el însuși fusese un silitor executant și practicician al terorii. Dar a făcut-o numai atunci când avea nevoie de sprijin intern și extern pentru atingerea obiectivelor sale. Ba și Ceaușescu a condamnat, după cât ne amintim, niște crime, cele pe care Gheorghiu-Dej însuși le făptuise, reabilitându-i victimele. Fără rușine că el însuși participase la ele și trăsesese foloase, urcând și mai sus spre viitoarea sa putere personală, de asemenea interesat în a reduce la tăcere rivali și adversari.

Desigur, acum a venit rândul crimelor din toți

6

anii comunismului, implicit și cele de sub Ceaușescu, pentru ostracizarea cărora – în treacăt fie spus – revoluția din decembrie 1989 n-a așteptat o soluție "științifică", de la doctorii cu diplome de la școlile UTC-ului, schimbate pe șest cu patalamale americane, ca să le dea verdictul final. Nici onoratul domn care a comandat condamnarea, ca și cei mai mulți din simbriașii de lux, la rândul ei onoratei comisii, întocmită după chipul și asemănarea dumnealui, șefului cel mare, nu și-au făcut nici o problemă că – privindu-se unul pe celălalt – erau cu toții ilustrarea vie a proverbului popular care spune că *După război mulți viteji se-arată*. Iar ca să spunem lucrurilor pe nume, prin tăcerea lor din timpul dictaturii, când erau cei mai mulți, în frunte cu șeful cel mare, erau la fel, tot simbriași de lux, prin tăcerea lor aprobatoare la toate actele dictaturii, se făcuseră aliații și complicii ei. Unii zic chiar ceva mai mult: colaboratori și colaboraționiști! Iar prin simetrie cu fostele condamnări și aceasta este cu sechepsis: un alibi pentru naivi, o cacialma pentru Uniunea Europeană, iar pentru un segment de populație mai dificil, o temă electorală!

Chiar așa, poate ultima condamnare a adus totuși ceva nou, nu numai prin cantitate, față de toate cele anterioare din istoria comunismului

însuși? Voi spune cu regret că nu a adus nimic nou, chiar dacă s-a întocmit un inventar de sute de pagini, în virtutea grijii de a nu se zice că s-au cheltuit sute de milioane de lei din bani publici, fără să transpire, comisia având totodată grijă să cenzureze, să nu aprofundeze, să elimine posibile soluții.

Am redactat un protest îndreptat – să nu se înțeleagă greșit – nu împotriva acțiunii în sine, ci împotriva ipocriziei și a șmecheriei, aducând drept suport exemplificări ferme, verificabile. Am criticat amnezia prin care în raportul final, pronunțat de la tribuna Parlamentului nu a răzbit, după câte știu, deși am ascultat atent, nici măcar în treacăt, numele Basarabiei și al nordului Bucovinei, când se știe că un păcat structural al formației comuniste din România – asimilabil cu o crimă de trădare națională – a constatat în susținerea activă între 1924 și 1948 a neo-imperialismului sovietic. Dar predarea Insulei Șerpilor și a unor insule mai mici URSS-ului, după încheierea Tratatului de Pace de la Paris, pe un simplu proces verbal, nu a fost o și ea o crimă? Și nu a fost menționată nici măcar aluziv.

A fost invitat Lech Walesa, organizatorul Sindicatului Solidarnosci din Polonia. Ce cupe de șampanie or fi fost ciocnite la Cotroceni! Ce gargară

8

s-o fi făcut pe tema sindicatelor libere de sub comunism! Se prea poate ca dl. Bănescu să nu fi auzit de SLOMR, organizat în România înaintea celui din Polonia, în care s-au înscris atunci mii de oameni, încât regimul ceaușist a apelat la măsuri polițienești fără precedent. Se poate să nu fi auzit, pentru că pe atunci dl. Bănescu avea probabil urechile astupate pentru a nu auzi vreun protest, fiind în slujbă la dictatură. Dar nici consilierii, nici comisia domniei sale de așa ziși specialiști să nu fi auzit de SLOMR și de organizatorul lui, dr. Ionel Cană? Au fost invitați atunci la Parlament foști securiști, foști agitatori de cădelnițe în cortegiul dictaturii, ei personal sau prin urmași. Disidenți anticomuniști de notorietate au fost interziși în continuare, ca pe timpul cărpaciului cărmaci.

Marginalizat și ignorat, dr. Ionel Cană trăiește și muncește într-un anonim ofensator pentru un erou. Poate există pe undeva o listă de interziși, mai știi? pentru că numeroși disidenți anticomuniști împărtășesc în mare măsură și astăzi aceeași soartă.

Aș dori să mă opresc la ceea ce socot a fi crima numărul unu a regimului comunist: lovitura de stat de la 30 decembrie 1947, calificată de noi în carte,

începând cu ediția scrisă între 1971-1977, drept un act banditesc, întrucât s-a făcut cu pistolul în mână, suveranul fiind nevoit să semneze nu numai pentru sine, ci pentru schimbarea ordinii de stat. Ordinea statală, construită de cea mai strălucită clasă politică pe care a avut-o România vreodată, a fost lichidată printr-un complot străin, prin intermediul forței politice care se numea Partidul Comunist Român. Șmecheria mare la ședința de condamnare a crimelor comunismului a constat în invitarea suveranului detronat atunci, invitat deci la ședința Parlamentului, fără să se spună esențialul. Un rege demn, privind cercul democrației românești, într-o filozofică tăcere. Or esențialul, credem noi, nu este restituirea unor castele și păduri, care se poate face ca reparație, dar care este doar o latură a problemei. Esențialul rămâne **RESTITUIREA CĂTRE POPORUL ROMÂN, ÎN TOTALITATEA LUI, A ORDINEI DE STAT** care i s-a furat atunci. Mi se va replica faptul că acest popor, n-ar mai dori o monarhie și pe rege, care și așa este la vârsta a 3-a, în fruntea țării. Suntem Suedia, Danemarca, Olanda sau Spania? Noi dorim doar nivelul lor de trai, nu și ordinea lor! Poporului român, timp de cincizeci de ani i s-au spălat creierele, fiind obișnuit cu înlocuitori aproape în toate sferele vieții. Nechezolul

10

a fost unul dintre aceștia. Ne-am obișnuit cu el în ceasă și la televizor. Ceaușescu a fost nu primul președinte, ci primul nechezol. Ion Iliescu a fost un nechezol. Traian Băsescu este un nechezol. Românii cu creierile spălate vor vota în continuare alte variații pe aceeași temă a nechezolului, numite Gigi sau Marian ot "Almanah"!

La tema, ce ar trebui să urmeze după condamnarea crimelor comunismului, dacă ne-am face auziți, aș formula destule idei și propuneri concrete. Două-trei le menționez aici (deși sunt conștient că predic în pustiu):

1. Parlamentul să voteze o lege pentru a asimila crimele comunismului cu cele ale fascismului și să acorde victimelor directe sau urmașilor acestora reparațiile similare celor pe care le-a acordat Germania evreilor. Tuturor victimelor comunismului sau urmașilor!

2. Disidenții anticomuniști, marginalizați, pedepsiți în continuare și astăzi pentru atitudinea lor, trecuți într-un anonimat nedrept, trăind lipsiți de drepturi, să fie prin lege recunoscuți ca luptători. Ei au fost cei dintâi revoluționari, când comunismul impunea prin teroare sau propagandă credința că

este veșnic. Încât la imoralitatea persecutării lor mascate de astăzi să se treacă la moralitatea de a li se da cel puțin ceea ce regimul PDSR-PSD a oferit revoluționarilor din decembrie 1989.

3. Parlamentul să adopte opțional (una din cele două):

I. Să condamne amestecul unei puteri străine în schimbarea ordinii de stat a României, efectuată cu un comando autohton al PCR-ului. În cadrul restituirii valorilor materiale și morale ale trecutului de dinainte de 1948 să proclame valabilitatea teoretică a ideii de monarhie pentru România, înființând o comisie care să studieze renașterea acestei forme de guvernământ, modificându-se în mod corespunzător Constituția. (Nu analfabetismul și ignoranța politică a mediocrităților naționale să fie justificarea menținerii unei republici, căreia oricâte cosmetizări i s-ar aduce, poartă stigmatul originii ei sovieto-comuniste, ci abia după restituirea către România a monarhiei ei constituționale, furate în mod banditesc, eventualitatea instaurării unei republici să fie rezultatul unei evoluții istorice absolut cinstite, după proba pe care monarhia ar trece-o în noile condiții actuale!)

Sau, în caz contrar:

II. Să adopte o Declarație Solemnă prin care

I2

să se legalizeze lovitura de la 30 decembrie 1947 împotriva ordinii de stat a țării noastre, ordine existentă între 1881 și 1947, hotărând totodată și restabilirea monumentului lui Stalin din piața care i-a purtat numele până în 1958 (astăzi Charles de Gaulle), recunoscându-i-se partenerului lui Hitler de la 23 august 1939, meritele cuvenite în construcția actuală a României!

Soluționarea acestui aspect este piatra de încercare a sincerității în actul condamnării crimelor comunismului. Uniunea Europeană ar vedea în sfârșit diferența dintre șmecherie și autentică bună credință.

Așteptăm, domnilor, ceva serios după ședința parlamentului din 18 decembrie 2006? Cred totuși că ceea ce va urma ar putea fi rezumat prin două cuvinte: **Votați nechezolul!** Îndemnul nostru fierbinte este însă contrariul: **Să nu ne mai lăsăm păcăliți și să nu mai votăm nechezolul!**
